

Secvențe ale evenimentelor finale

17 februarie 2005

Gili Cârstea

Ce ați spune dacă mâine dimineață, în Evenimentul zilei, ați vedea pe prima pagină, cu litere mari, următorul titlu: “Miel scăpat de la Grădina Zoologică – Bucureștiul sub teroare!”

Ioan vede o scenă a evenimentelor finale în care domnitorii pământului, “cei bogați și cei puternici,” participă la revenirea lui Hristos pe norii cerului, și aude opinia lor despre ceea ce se întâmplă:

“Împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: 'Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?’” (Apoc 6:15-17).

Aici sunt prezentați oamenii care, cu câțva timp înainte, aleseseră fiara și semnul ei ca fiind reprezentarea fidelă a credinței adevărate în Dumnezeu. Omenirea trecuse prin ultima bătălie din jurul caracterului lui Dumnezeu, avusese parte de “ultimele raze de lumină” și de “ultima solie de har” care oferiseră lumii perspectiva corectă a caracterului iubitor și non-violent al lui Dumnezeu. Erau aici președinți, prim-miniștri, șefi de stat-major, capi ai religiilor lumii, teologi eminenți, profesori universitari, preoți, savanți de renume, scriitori și ziariști faimoși, regizori și actori adulați de mulțime, alături de gloata imensă a populației pământului. Ei participaseră la dezbaterile aprinse în procesul lui Dumnezeu, și se lăsaseră convinși de icoana prezentată de religia globală, alegând să se plece în fața urâciunii pustirii așezată în locul sfânt. Pe acest tron, în templul lui Dumnezeu, fusese așezat Baal, iar omenirea era fascinată de “puterea cea mare a lui Dumnezeu,” care făcea să se coboare foc din cer. Religia globalizată câștigase inimile oamenilor și convinsese puterea civilă să impună sub amenințare păzirea decretelor promulgate de ea.

Acum ei strigau ceea ce crezuseră mereu, că mânia Mielului va arunca în focul veșnic pe toți opozanții Lui, și fugeau să se mai ascundă puțin de această mânie grozavă.

O altă categorie își ridică ochii spre cer, cu profundă apreciere pentru dragostea insondabilă a unui Prieten iubitor care intervine la timp pentru salvarea omenirii prinsă în convulsiile devastatoare ale pământului. Ei nu se ascundeau în peșteri, deoarece știau că Mielul nu este mânios, știau că dragostea nu se mânie și nu se gândește la rău. În ultima confruntare, ei spuseseră omenirii că Dumnezeu nu va folosi constrângere sau tehnici teroriste spre a obține supunere. Ei înțeleseră mânia lui Dumnezeu ca fiind disperarea inimii Sale atunci când este pus în imposibilitate de a interveni pentru salvarea copiilor Săi. Lucrarea Lui ciudată era să stea deoparte împotriva voinței Sale, privind cum iubiții inimii Lui se scufundă în moartea a doua. “Cum să te dau, Efraime... Mi se zbate inima în Mine... Eu sunt Sfântul în mijlocul tău, și nu voi veni să prăpădesc” (Osea 11:8-9).

Această categorie, cei mai mulți oameni simpli, nu se lăsaseră păcăliți că Mielul lui Dumnezeu scoate foc pe nări împotriva dușmanilor Lui. Pentru ei, El era Mielul lui Dumnezeu junghiat de la întemeierea lumii, Dorința veacurilor, Dumnezeu cu noi, Prințul păcii, Servul servilor. Ei nu vor fugi îngroziți la peșteri și stânci deoarece au trăit toată viața lor în lumina strălucitoare a neprihănirii lui Hristos, acolo unde Tatăl a fost văzut lucrând după principiile legii.